

Glòria Marín

Com una tempesta que arriba sense avisar

animallibres

1

No s'ho podia creure.

Aquella casa de grans dimensions amb parets escrostonades d'heura salvatge. Aquella casa que sempre li havia semblat fantasmagòrica, des que tenia memòria... L'havia comprat la tieta Michelle.

La tieta Michelle era una desconeguda per a la Valentina. Un tema pendent de resoldre que només se li feia present quan rebia les seves felicitacions i els seus regals d'aniversari. Aquella tieta tornava al poble.

A la Valentina, el cor se li havia accelerat des que havia llegit la nota que l'avi Josep havia deixat a sobre la taula de la cuina.

Valentina,estic a la casa encantada,
la Michelle i uns amics l'han comprat,
em faré càrrec de la mudança.

L'avi

Emocionada, va arrencar a córrer i va arribar a la casa esbufegant. De seguida va sentir la veu de l'avi que cridava.

–Vigila, nano! –feia l'avi al veure com a un noi de les mudances li relliscava una capsa de cartró–. Estem ben arreglats!

–Avi, què rondines? –li va demanar la Valentina fent-li un petó a la galta–. Estàs molt modern amb aquesta gorra.

–Valentina, quina sorpresa més agradable! –va respondre posant-se bé la gorra–. Com sabies que era aquí? Que has vingut corrent?

–Avi, m'has deixat una nota i amb els crits que fas suposo que tothom sap on ets. –Va agafar aire:– I sí, he vingut corrent.

–No crido pas, jo! –va rondinar.

–Quan arriba la tieta Michelle?

–Quan arriba? –Es va arronsar d'espatlles.– Què vols que et digui... Ella és així, no saps mai per on et sortirà. Vigileu! Càsum l'olla! –Va deixar la seva neta amb la paraula a la boca i s'encaminà cap als treballadors amb aire decidit.

Ella el va deixar fer.

Estava content i cofat de dirigir la mudança.

La Valentina es va asseure en un banc de fusta del jardí i mentre observava la casa amb atenció, un munt de preguntes se li amuntegaven al cap: Per què la Michelle havia comprat aquella casa? On havia estat durant gairebé deu anys?...

Es va espolsar els pensaments, però aquests van despertar el record de la mare que havia oblidat.

La Valentina tenia quatre anys quan la seva mare i l'àvia van patir un tràgic accident. Un conductor que anava massa begut i massa de pressa se'ls va llançar al damunt i les dues van morir a l'acte.

La tristesa i el dolor van arribar de cop a la família. Com una tempesta d'estiu que arriba sense avisar.

El pare de la Valentina, el Rodolf, es va passar mesos plorant en silenci, sobretot als vespres, i els seus cabells de sobte, inesperadament, es van transformar en una mata de neu.

L'absència de l'àvia Angelina també va capgirar la vida de l'avi Josep, i el va abocar al dol i a la tristesa més absoluta.

Va ser just llavors, quan va veure la situació en què es trobava el seu sogre, que el Rodolf va decidir que visquessin junts amb la petita Valentina. Van vendre les dues cases i es van instal·lar en una de més gran prop del turó. I plegats es van esforçar a tirar endavant.

El caràcter alegre i esbojarrat de la Valentina els va ajudar a apaivagar aquella desgràcia.

La Michelle els va ajudar en el trasllat i va tenir cura de la Valentina durant sis mesos, però després va desaparèixer. I ara gairebé deu anys més tard, tornava per quedar-se.

La veu de l'avi va retornar la Valentina a la realitat.

Es va aixecar del banc de fusta i s'hi va acostar.

—Què rondines, avi?

L'avi va assenyalar com els treballadors esbufegaven per aconseguir moure una enorme gàbia de ferro. Els quatre transportistes tenien la cara vermella com un pebrot i al front se'ls dibuixava un munt de gotes de suor. Amb força dificultat i amb sis persones van aconseguir transportar-la fins a la part lateral del jardí.

—Què és això tan gros? —li va preguntar a l'avi.

—Una gàbia...

—Per què vol una gàbia tan gran, la tieta?

—Ves a saber —va dir l'avi arronsant les espatlles—.

Ja has vist la casa?

—Puc?

—És clar que sí, au, ves!

La Valentina no es podia creure que estava a punt d'entrar dins la casa que durant anys, ella i els seus amics n'havien dit la casa encantada.

Va entrar al vestíbul i es va meravellar veient com els rajos del sol que es filtraven per la claraboia del sostre il·luminaven la gran escalinata de marbre rosat.

Caixes de diverses mides, capsos i cartrons s'acumulaven pertot al voltant de les parets.

La casa no tenia res a veure amb com se l'havia imaginat; les parets estaven pintades, els marcs de les portes i també les portes eren de fusta de roure, tot semblava nou. Tot era nou.

–Si us plau! –va dir un noi de les mudances ar-rufant les celles i carregant un gran bagul.

La Valentina es va apartar, i va enfilem-se per les escales fins a la primera planta. Hi va fer un cop d'ull. Un llarg passadís s'estenia com dos braços, un cap a la dreta, l'altre cap a l'esquerra. Estava a punt d'entrar en una habitació quan de sobte va sentir un terrabastall al pis de dalt.

Va mirar per l'ull de l'escala, a baix els transportistes entraven i sortien carretejant caixes i trastos. A poc a poc es va animar a pujar, a mesura que ho feia l'escala es feia més i més estreta. Al final hi havia només una porta. Amb precaució s'hi va acostar. Per una esclatxa es veia una ombra que es movia; va trucar i la porta es va obrir del tot.

Una figura borrosa entremig d'un gran núvol de pols es va fer visible. Era un home de l'edat del seu pare. Alt i prim, duia els cabells esbullats i plens de pols grisa.

—Hola, no sabia que hi havia algú aquí dalt... —va dir la Valentina intentant endevinar què tapava tota aquella pols.

—Hola, Jo tampoc esperava tenir visita aquí dalt —va estossegar l'home—. Se m'ha ficat entre cella i cella muntar el telescopi i he pujat sense pensar amb les conseqüències. —Va assenyalar un gran forat al sostre.— Pel que sembla, potser l'he fet un xic gran, no ho sé, però l'he fet...

—Està bé..., tot i que crec que s'ha carregat mitja teulada...

–Això ho arreglarà l'Alexis, ell en sap, d'aquestes coses. –Es va espolsar les mans als pantalons i un núvol de pols va surar-li al voltant.– Tu deus de ser la Valentina, oi? –Li va oferir la mà.

La Valentina l'hi va estrènyer, confosa que aquell personatge sabés qui era.

–Sí. I vostè qui és?

–Vostè? No, dona no. Em pots dir Anníbal, soc amic de la Michelle.

–Ah, i et quedaràs a viure aquí?

–Sí. Jo, l'Alexis, la Caterina i la Michelle viurem junts en aquesta casa –va dir amb un gran somriure–. Vols veure el telescopi?

–I tant! –va dir emocionada–. Ets astrònom?

–No, que va! Aficionat –va dir mentre obria la cremallera d'un estoig negre empolegat.

–Em pensava que eres astrònom...

–No! –va exclamar–. Jo he treballat obrint portes durant un grapat d'anys –va dir mentre treia un telescopi petit.

–Obrint portes? –Va somriure incrèdula pensant-se que es tractava d'una broma.

–Sí, noia, d'obridor de portes –va repetir mentre treia el telescopi de la funda–. És un ofici on s'ha de tenir pols, coordinació i estratègia. Què et sembla el meu telescopi?

–Em pensava que seria més gran –va dir la Valentina observant el telescopi daurat i lluent i l'enorme

forat de la teulada—. Vols dir que no has fet un forat massa, massa gran?

—Ara que ho dius... Però ho arreglaré amb un elevador i no ho sé, ens ho mirarem amb l'Alexis.

—És arquitecte, l'Alexis?

—Arquitecte? —L'Anníbal va riure i l'expressió de la cara el va rejuvenir—. L'Alexis és afilador, però té bones manetes, li agrada el bricolatge i és força traçut —va afegir somrient mentre netejava el telescopi amb la samarreta—. Saps que el primer telescopi es va fabricar el 1609? Va ser un fabricant alemany...

Mentre la Valentina l'escoltava amb atenció, la cara de l'Anníbal resplendia com el telescopi. Parlava a poc a poc i amb un to de veu que delatava un entusiasme per la seva afició a l'astronomia.

Un soroll estrepitos els va interrompre.

—Carai! —va exclamar l'Anníbal.

—Baixo a veure què ha passat. A reveure!

—Ves, però no pateixis, que el que s'ha trencat s'havia de trencar, i no cal donar-hi més voltes.

La Valentina anava a llançar-se escales avall però les paraules de l'Anníbal la van aturar i va baixar tranquil·lament. L'Anníbal tenia raó, ja no s'hi podia fer res.

Els crits de l'avi Josep s'esmoreïen pel soroll que feien dos homes escombrant els vidres d'un vitrall que s'havia estavellat i havia deixat una porta òrfena.

–No t'enfadis avi, no s'hi pot fer res. S'ha trencat
–li va dir la Valentina donant-li un copet a l'espatlla.

–Aquesta genteta no tenen mans, tenen urpes!
–va rondinar irritat.

–Avi, allò d'allà és una peixera?

–Una peixera, una gàbia, sacs a tort i a dret... Ves a saber què faran, aquesta colla!

–Ei, avi, a dalt de tot hi ha l'Anníbal, un dels amics de la tieta, està muntant un telescopi –va dir deixant a l'avi i entrant en una habitació on hi havia un peixera de grans dimensions.

Aquella habitació era la cuina, una cuina enorme, però amb tots els trastos que hi havien deixat no se n'acabava d'apreciar la grandària. Arrenglerats a la paret hi havia un munt de cistells amb espècies, que escampaven la seva flaire i et feien ganes d'ensumar profundament.

Es va acostar a la peixera. A dins, dos peixos grans que brillaven com dos diamants van començar a bellugar-se intranquils.

–Són en Flix i la Fliola. –La veu de l'Anníbal la va sorprendre per l'esquena.– Són les carpes de la Caterina, i mira, ara ja formen part de la nostra família. –Va resseguir la peixera amb l'índex i les dues s'hi van acostar.– Suposo que el viatge les ha trasbalsat. Són animals molt bonics, com pots veure, i simpàtics, els agrada que els parlin, i si els mires una estona veuràs com et transmeten una sensació molt agradable.

La Valentina no sabia si mirant les carpes tenies una determinada sensació, el que era cert era que aquell home tenia un parlar encisador i escoltar-lo era agradable.

–El teu avi està molt ficat en tota la moguda –va comentar mentre obria un sac i donava algues a les carpes–. Teniu, un mos, us anirà bé.

–L’has vist? –va preguntar la noia mirant com els peixos devoraven les algues.

–M’ha vist ell, jo baixava l’escala i m’ha escridassat: «Noi, què fas amb les mans a les butxaques, hi ha feina per fer!».

–A l’avi li agrada involucrar-se el cent per cent quan fa les coses. Segur que t’ha confós amb un treballador i t’ha esbronat, oi?

–Ja ho hem aclarit. M’he presentat i s’ha posat content. Ja li he dit que si vol els dono un cop de mà. –Es va omplir un got d’aigua i en va fer un glop.– I ara hi vaig.

L’Anníbal va desaparèixer i la Valentina es va quedar palplantada davant d’aquella peixera de grans dimensions.

Quan la Valentina va apagar el llum de la tauleta de nit, va fer una repassada al sopar. L’avi s’havia entestat a convidar l’Anníbal. I gràcies a ell, a la seva xerrameca i per què no dir-ho, al seu eloqüent discurs, tots

es van assabentar de com els quatre amics s'havien conegut viatjant pel món, com s'havien retrobat amb el pas dels anys i s'havien animat a viure plegats.

Dos anys enrere l'Alexis havia rebut una important i inesperada herència de la seva àvia i va ser llavors quan els va plantejar canviar de país i de clima. Comprar una casa gran i viure plegats. Després de nits de converses i de propostes, la Michelle els va parlar de la casa del poble. I després d'un any restaurant-la, ara si hi instal·laven.

De mica en mica el silenci va envair la cambra i el son va atrapar la Valentina.